

Resumé av en intervju med Marie Göranzon vid jullunch i SIS den 16 december 2024

Jullunchen inleddes enligt sedvana i den större lokalen en våning under matsalen med glögg och välkomnande av vår ordförande. Glöggmuggarna medfördes så med befintligt innehåll upp till de dukade borden i matsalen och det väntande julbordet.

Församlingen fick där informationen att Marie Göranzons framförande skulle ske i intervjuform och att detta skulle ske före måltiden. Ordföranden presenterade Marie med kommentaren att någon närmare presentation egentligen inte behövdes. Intervjuare var vår styrelsemedlem Karin och två fåtöljer var framsatta för ändamålet. Sekreteraren/ snapsviseskrivaren ingrep i tågorordningen, eftersom snapsvisan tillägnad dagens gäst var skriven utifrån den vanliga rutinen att sjungas under förrätten. Marie och halvan tillsjöngs sålunda utan halva.

Intervjuare Karin kunde därpå inleda intervjun med att ställa frågan hur det började och när Marie bestämde sig för skådespelarbanan. Marie svarade att det började i Linköping, där hon hade fått i uppgift att läsa dikt utan att stampa takten. ”Nu ska Ni få så Ni tiger” tänkte Marie och agerade följdriktigt och tänkte efteråt att ”Det här kanske är någonting för mig.”

Framförandet ledde direkt till engagemang och så småningom till inträde i Calle Flygares teaterskola, vilken dock inte kändes rätt för Marie.

Det blev i stället Dramaten år 1963 och under Ingmar Bergmans ledning. År 1964 hade Marie redan fått barn och var den första mamman som fått tillträde till utbildning vid elevskolan där. Av 800 sökande hade 20 utvalts för en andra omgång.

Karin ställde så frågan om utbildningen där och inte oväntat svarade Marie att talet och särskilt artikulationen var mycket viktig. Hon gav också en känga åt TV som inte har någon koll på talet till skillnad mot chefen på teatern som hade järnkoll på detta. TV bryr sig inte om publiken.

Ett annat område som var viktigt var att inte ha någon dialekt, vilket östgötafödda Marie Göranzon fick kämpa hårt med.

En driven skådespelare som tog sig an Marie och fungerade som mentor var Margareta Krook, som också blev en god vän.

Skillnaden mellan en stor och en liten scen beskrevs på följande sätt: Man kan inte sänka rösten och en liten scen är jobbigare mentalt. Som exempel på detta nämnde Marie ”Dödsdansen” med Riksteatern.

På frågan om vad som roar henne privat svarade Marie att hon är allätare av det som är levande och framhöll här revyer.

På frågan vilka roller hon saknade, nämnde hon Medea, Julia och mer Shakespeare. En tendens inom teatern är nakna människor. Marie kommenterade att när man blir generad kan man inte ta emot. I ”Mitt äktenskap” skulle hon strippa och bad då kollegan Ulla Sjöblom att följa agerandet från salongen. Marie sade sig som ung ha svårt att **inte lyda** regissörens anvisningar, men att det nu är vanligare att **inte följa** dessa.

Hon fick så frågan om hur svårt det är att lära sig långa texter. Svaret blev att det varierar, men det svåra är när alla kommer tillsammans på scenen. Ett sätt är att lyssna i lurar och att ta det bit för bit, en scen i taget. När det gäller regissörer så finns det åtskilliga som mera är arrangörer än regissörer. Hon tillade att Ingmar Bergman VAR en bra regissör.

Marie gav som exempel på en lång monolog ”Kajakkvinnan”. Hon gör inte längre monologer. Det är svårt att väcka upp gamla texter.

Slutligen frågade Karin Marie hur man klarar kombinationen familj och kvällsarbete. Svaret blev: ”Genom planering”. Hon gjorde allt för barnen. Det behöver inte vara fel att vara barn till skådespelare. Numera hämtar 30-35-åringar barn på dagis och lagar mat. Hon avslutade med att säga att latare män än hennes inte fanns. Efter detta klara avslöjande var det dags för Ordförande Kerstin att överlämna en gul änka i flaskans

form till Marie med tack för en mycket trevlig intervju och även ett tack till intervjuare Karin. Åhörarnas tack manifesterades genom en kraftig applåd.

Hungern hade nu satt in på allvar och utan vidare tövan kunde marschen mot julbordet starta. Det blev något knappt med tid för snapsvisesång efter att alla hade fått en första omgång på tallrikarna och de första var redo att ta en andra omgång, men lyckades.

Lyckats hade även köket och köksmästare och personal fick också en välförtjänt hyllning av de cirka 44 församlade, varpå Kerstin tackade deltagarna för visat intresse och önskade välkommen till januarimötet den 27 januari då Carin Bergström skall berätta om sin bok **”Viktor Rydberg. Nationalskalden som formade det liberala Djursholm.”**

Vid pennan

Lennart Hammarberg

Vid kameran

Jan Marcusson